

Arrest

**nr. 89 675 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 juli 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 6 juni 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 5 november 2010, na te hebben vastgesteld dat de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

1.3. Verzoekster diende op 27 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 2 maart 2012 verzoeksters asielaanvraag over te maken aan de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris generaal) voor een onderzoek ten gronde.

1.5. De commissaris-generaal nam op 26 juni 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster per aangetekend schrijven van 28 juni 2012 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Luanda op 17 mei 1981 en behorende tot de Ovimbundo etnie.

Op 16 juli 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 5 november 2010 werd uw asielaanvraag door de DVZ onontvankelijk verklaard en kreeg u een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, daar zij de Zweedse asielinstanties verantwoordelijk achtten voor de behandeling van uw asielaanvraag. De Zweedse asielinstanties willigden op 30 september 2010 het Belgische verzoek tot terugname in. U keerde echter niet naar Zweden terug. U keerde evenmin terug naar Angola.

Op 27 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het interview met het Commissariaat-generaal op 19 juni 2012 verklaarde u dat u sinds 1997 – 1998 een relatie had met [S. M.]. Sinds 2004 was uw partner actief lid van de organisatie FLEC en u werd supporter van deze organisatie. Van 2004 hielp u uw man wanneer pamfletten uitgedeeld dienden te worden en u hielp hem bij de vergaderingen van FLEC die hij zeer regelmatig bij u thuis organiseerde. Begin 2006 ontvingen jullie bedreigingen via telefoon en per brief. Onbekenden dreigden jullie te doden indien uw man zijn lidmaatschap van FLEC niet opgaf. Hij bleef lid en op een ochtend in mei 2006 vertrok uw man naar een onbekende bestemming en hij keerde niet terug. Die avond kwam de politie naar jullie huis. Ze hielden een huiszoeking en arresteerden u. De agenten zegden dat jullie lid waren van FLEC. U werd u opgesloten in de gevangenis van Comarca, waar u geslagen en verkracht werd. 15 tot 17 dagen later werd u onder voorwaarden vrijgelaten. U kwam Mr. [H.] – een vriend van uw man en een leverancier van pamfletten van FLEC – tegen en verschool u [...] met uw kinderen in zijn huis. Hij zei dat het niet veilig was voor u en u het land moest verlaten. Hij zorgde voor een paspoort op een andere naam en op 17 juni 2006 verliet u Angola. De dag nadien kwam u in Zweden toe, waar u een asielaanvraag indiende. Eind 2007 – begin 2008 kreeg u een negatieve beslissing van de Zweedse asielinstanties. In juni 2008 verliet u Zweden en reisde u door naar België waar u op 16 juli 2010 een eerste asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid die u mogelijks zoekt op verdenking van betrokkenheid bij FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

U verklaarde dat u sinds 1997 – 1998 een relatie had met [S. M.] en dat jullie toen gingen samenwonen (gehoor CGVS, p.5-6). U gaf aan dat uw man afkomstig uit de provincie Cabinda, maar toen u gevraagd werd van waar in Cabinda hij was, gaf u aan het niet te weten. Evenmin kende u de etnische origine van uw man, noch kon u aangeven welke etnieën in Cabinda voorkomen (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat de broers en zussen van uw partner in Cabinda woonden, maar u wist niet waar in Cabinda ze woonden (gehoor CGVS, p.7).

Verder gaf u aan dat uw man lid is van de organisatie FLEC en dat u supporter van deze organisatie bent (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd wat de betekenis van de afkorting FLEC is, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat het doel van FLEC de onafhankelijkheid van Cabinda is, maar u heeft er geen idee van hoe FLEC dit wil realiseren. U weet ook niet wat het voordeel van de onafhankelijkheid van Cabinda zou zijn en heeft er geen idee van waarom FLEC

de onafhankelijkheid van Cabinda wil (gehoor CGVS, p.8). Verder weer u niet of FLEC ook andere doelen heeft (gehoor CGVS, p.8). U denkt dat FLEC geen regeringspartij is en weet verder niet of FLEC een oppositiepartij is (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat FLEC in twee organisaties splitste, namelijk FLEC/FAC en FLEC-R en u gevraagd waarvoor de afkortingen staan, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.7). U weet ook niet van welke van de organisaties uw man lid was (gehoor CGVS, p.8). Verder weet u niet waarom uw partner lid werd van FLEC en evenmin kon u zeggen sinds wanneer hij lid is van FLEC (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of hij meevocht in de oorlog, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. Evenmin wist u waar uw man lid werd van de organisatie (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat uw man naar Cabinda ging, maar u had er geen idee van wat hij daar deed (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u en uw man in de periode 2004 – 2006 actief waren voor FLEC en dat u uw man hielp bij pamfletten of bij de vergaderingen van FLEC die drie- tot viermaal per week plaatsvonden in uw huis (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat de pamfletten door Mr. [F.] en Mr. [H.] geleverd werden, maar een achternaam kende u niet. Verder kon u geen enkele persoon noemen die de pamfletten nadien verdeelde. U wist niet wie de leider van FLEC was en kon de vlag van FLEC of de vlag van Cabinda (als het onafhankelijk zou worden) niet beschrijven (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat er op de vele meetings bij jullie thuis, meestal tussen een tiental en een twintigtal mensen aanwezig waren. U kon geen enkele naam noemen, omdat de vergaderingen onder mannen waren (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat uw man – buiten de pamfletten en de vergaderingen van FLEC die hij drie- tot viermaal per week organiseerde – ook buitenshuis activiteiten deed voor FLEC, maar u wist niet welke activiteiten (gehoor CGVS, p.7 en p.10). Verder kon u niet zeggen wat de functie van uw man binnen FLEC was en vertelde hij u nooit wie in zijn groep zat (gehoor CGVS, p.10). U wist wel dat uw man een lidkaart had van FLEC en dat hij u deze liet zien, maar u weet niet wanneer hij het document kreeg en u wist niet wat er juist op zijn lidkaart stond (gehoor CGVS, p.10).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende het door u beweerde lidmaatschap van uw man bij FLEC en uw door u beweerde sympathie en hulp bij activiteiten van FLEC totaal onbestaande is. Men mag verwachten dat u enige kennis hebt betreffende bovenstaande zaken, aangezien u reeds sinds 1997 – 1998 met [S. M.] een relatie had en samenwoont. Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van het lidmaatschap van uw man bij FLEC en uw door u beweerde sympathie en hulp bij activiteiten van FLEC én dus ook de problemen die hij daardoor zou kennen en bijgevolg ook uw vrees dat de Angolese overheid u zou verdenken van betrokkenheid bij FLEC.

Overigens kunt u de door u beweerde vervolging niet concreet maken.

U verklaarde dat u en uw man begin 2006 bedreigingen ontvingen via telefoon en per brief: men zou jullie doden indien uw man zijn lidmaatschap van FLEC niet opgaf (gehoor CGVS, p.12). U wist niet wie jullie bedreigde en toen u later gevraagd werd wie u dacht dat er achter de bedreigingen zat, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.12-13).

U gaf verder aan dat uw man op een ochtend in mei 2006 vertrok naar een onbekende bestemming en de politie die avond naar jullie huis kwam, een huiszoeking hielden en u arresteerden (gehoor CGVS, p.13-14). Ondanks het feit dat u 15 tot 17 dagen in de cel zat, kon u geen celgenoten noemen en geen wachters noemen en wist u niet waarom uw celgenoten vastzaten (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat ze u vrijlieten onder voorwaarde. Toen u gevraagd werd of er dan geen bewijs tegen u was, dat ze u vrijlieten, gaf u aan dat ze zeker bezwarend materiaal meenamen, maar dat u niet weet waarom u werd vrijgelaten. Toen u gevraagd werd onder welke voorwaarden u vrijgelaten werd, gaf u vaag aan dat ze zegden dat het 'voorwaardelijk' was. Ook bij herhaling van de vraag, omzeilde u deze door te stellen dat het 'tijdelijk' was. U kon verder niet zeggen waarom het tijdelijk was (gehoor CGVS, p.16). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met uw verklaring bij de DVZ (vragenlijst CGVS, dd. 2/3/2012, vraag 3.5), waar u aanhaalde dat "Ze konden echter geen bewijzen vinden, dus werd ik voorwaardelijk vrijgelaten", gaf u vaag aan dat u wist dat er bewijs in huis was, maar dat men u nooit bewijs liet zien. Men zei ook nooit tegen u dat er bewijs tegen u was (gehoor CGVS, p.16). U gaf nadien aan dat ze waarschijnlijk bewijs tegen u vonden, daar ze u onder voorwaarden vrijlieten en dat u denkt dat ze u later gewoon zouden doden (gehoor CGVS, p.17). Om dat te staven gaf u aan dat Mr. [H.] zei dat vrienden van uw man hetzelfde lot ondergingen. U kon echter geen van de mensen noemen die dit overkomen zou zijn (gehoor CGVS, p.16). U wist verder ook of men u nadien nog kwam zoeken (gehoor CGVS, p.17). Verder wist u niet of er een proces tegen u was en u wist al evenmin of er reeds een proces tegen uw man plaatsvond (gehoor CGVS, p.16). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden betreffende de door u beweerde vervolging ondermijnen verder uw asielrelaas.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij de ernst van uw 'vrees voor vervolging' of van het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw paspoort (N° N0842453 dd. 26/11/2009) voor. U verklaarde dat u aan uw moeder vroeg om dit paspoort in Angola aan te vragen wanneer ze naar daar reisde (gehoor CGVS, p.11). Het feit dat u uw moeder de opdracht gaf naar de Angolese autoriteiten te gaan om een Angolees paspoort op uw naam aan te vragen, terwijl u net ontsnapte uit New Bell gevangenis, roept ernstige vragen op bij de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Bovendien leverden de Angolese autoriteiten het paspoort af op 26/11/2009, wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk gezocht werd. Uit een door u ondertekende verklaring die u deed tegenover een ambtenaar van de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dan weer dat u zelf dit paspoort zou verkregen hebben via de Angolese ambassade in Brussel; u zei zelfs dat de ambassade dit kon bevestigen (zie 'bijkomende vragen' dd. 28 september 2010). De vaststelling dat u zich tegenspreekt over de wijze waarop u het paspoort verkreeg, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. In elk geval blijkt hieruit wel dat hetzij uw moeder, hetzij u contact hadden met de Angolese autoriteiten en dat deze autoriteiten klaarblijkelijk geen bezwaren hadden om u dit document af te leveren, terwijl men dit niet zou verwachten indien de Angolese autoriteiten u werkelijk zouden zoeken.

U verklaarde verder u dat u in juni 2008 in België toekwam, waar u op 16 juli 2010 een eerste asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ dd.2/3/2012, vraag 35 en gehoor CGVS, p.3 en p.18). Dat u zolang wachtte met asiel aan te vragen, weet u aan het feit dat u wist dat uw familie in België was, maar u hen niet vond (gehoor CGVS, p.3). Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring om meer dan twee jaar te wachten om een asielaanvraag in te dienen. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte, toont aan dat uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade niet van die aard waren om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen en doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u na uw aankomst in Zweden een asielaanvraag indiende en dat de Zweedse asielinstanties eind 2007 – begin 2008 u een negatieve beslissing gaven. Uit uw verdere verklaringen blijkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in deze asielaanvraag (zie gehoor CGVS, p.2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde kopie van uw paspoort (N° N0842453 dd. 26/11/2009) werd reeds hogerop besproken (zie supra). U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Verwerende partij meent [...] dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus omdat de essentiële voorwaarde ‘gegronde vrees voor vervolging’ in casu niet zou vervuld zijn.

Er bestaat een gegronde vrees van vervolging in hoofde van de verzoekende partij

Zoals de verzoekende partij de bestreden beslissing begrijpt is de weigering van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald de voorwaarde van vervolging, gestoeld op een aantal motieven:

- *Verzoekende partij toont niet voldoende kennis van de “FLEC”-partij;*
- *Verzoekende partij niet aantoonbaar lid te zijn van de “FLEC” partij;*
- *Verzoekende partij de tegen haar lopende tenlasteleggingen niet aantoonbaar.*

Van deze motieven moet worden vastgesteld dat zij niet dienstig zijn om de bestreden beslissing te verantwoorden :

Verzoekende partij heeft in het feitelijke overzicht voldoende benadrukt dat zij lid was van de “FLEC”. Verzoekster kan helaas haar partijkaart niet voorleggen, waaruit haar lidmaatschap onomstotelijk zou blijken. De rol van verzoekster betrof publiciteit voeren, veldwerk. Zij was niet de vrouw die de ideologische lijnen van de partij uittekende, zij was een harde werker achter de schermen. Zij zorgde voor propaganda zodat er voldoende mensen aanwezig zouden zijn op de bijeenkomsten bij haar thuis. Desondanks haar vele werk was het vooral haar man die naar de buitenwereld toe de “grote” FLEC-aanhanger was.

Het feit dat verzoekster niet alle partijpunten van de “FLEC” kan aantonen, kan haar geenszins verweten worden. Immers, het zou opmerkelijk zijn mocht een militant “alle” partijpunten uit zijn hoofd kunnen vertellen. Daarbij komt dat verzoekster ook reeds geruime tijd in België verblijft en alle contact met zijn moederland heeft verbroken. Uit het verhoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster haar beperkte kennis van de partij heeft naar voren gebracht. Zij heeft verteld wat zij wist, hetgeen voldoende zou moeten zijn om haar verhaal te staven.

Verzoekster heeft tot op heden al het mogelijke gedaan om bewijzen te verzamelen om [haar] verhaal te staven.

Alleen al om deze reden dient het beroep ingewilligd te worden.

Verzoekster heeft tijdens het verhoor verteld dat zij en haar man door een onbekende man werden bedreigd. Haar man verdween, de politie hield een huiszoeking en verzoekster werd gearresteerd. Zij werd uiteindelijk gefolterd en verkracht. Doordat verzoekster op de meest gruwelijke wijze werd vernederd, is het bijzonder aannemelijk dat zij in een soort shock verkeerde en verder geen details kan geven van wie haar celgenoten waren. Zij werd kortelings erna voorwaardelijk vrijgelaten. Dit blijkt duidelijk uit haar asielrelaas.

Desondanks volhard de verwerende partij dat het asielrelaas van verzoekster onduidelijk is. Dit is niet ernstig.”

2.2.1. Allereerst moet worden geduïd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van enig artikel van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling op zich niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.3. Verzoekster voert voorts een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet die bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De commissaris-generaal oordeelde in casu dat aan verzoekster geen beschermingsstatus kan worden toegekend omdat zij de oorzaak van haar voorgehouden problemen niet aannemelijk maakte en dat er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan haar bewering dat zij dient te vrezen voor vervolging of dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster aangaf dat haar partner lid was van het FLEC en zij omwille van dit lidmaatschap werd bedreigd, werd opgesloten en werd mishandeld. Zij gaf te kennen te vrezen dat zij zou worden gedood.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal is voorbijgegaan aan het feit dat zij voldoende benadrukt heeft dat zij zelf lid was van het FLEC. Er dient echter te worden geduïd dat uit het gehoorverslag van 19 juni 2012 blijkt dat toen aan verzoekster gevraagd werd of zij lid was van het FLEC zij aangaf slechts een “*supporter*” te zijn. Verzoekster heeft nooit uitdrukkelijk gezegd dat zij zelf lid was van deze beweging en kan dan ook niet stellen dat de commissaris-generaal haar lidmaatschap onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. De Raad moet er ook op wijzen dat verzoekster bij haar verzoekschrift geen enkel stuk voegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij op enig ogenblik lid was van het FLEC. Van een persoon die beweert gedurende jaren te hebben samengewoond met een lid van het FLEC en die tevens aangeeft zelf met deze beweging te sympathiseren en betrokken geweest te zijn bij bepaalde activiteiten mag daarenboven verwacht worden dat hij bepaalde elementaire gegevens omtrent het FLEC kent. Het gehoorverslag van 19 juni 2012 leert de Raad evenwel dat verzoekster niet bij machte was om te antwoorden op een aantal eenvoudige vragen inzake deze organisatie. Zo kon zij niet toelichten waarvoor de letters “*FLEC*” staan, op welke wijze deze beweging haar doelen wenst te bereiken of wie de leider is. Zij kan derhalve bezwaarlijk stellen dat de commissaris-generaal tot zijn besluit kwam omdat zij “*niet alle partijpunten van [het] “FLEC” kan aantonen*”. Zij kan, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin gevolgd worden in haar betoog dat wat ze vertelde “*voldoende zou moeten zijn om haar verhaal te staven*”. Aangezien verzoekster stelt omwille van haar banden met het FLEC problemen te hebben met de Angolese autoriteiten en dit de reden vormde voor haar vlucht is het feit dat zij reeds een aantal jaar in België verblijft ook geen verantwoording of verklaring voor haar onwetendheid omtrent elementaire gegevens betreffende het FLEC.

De stelling van verzoekster dat zij geen details kon geven betreffende haar voorgehouden gevangenschap omdat zij in shock verkeerde ingevolge de vernederingen die zij diende te ondergaan kan evenmin overtuigen. Er werd immers niet aan verzoekster gevraagd om gedetailleerde toelichtingen te verschaffen inzake haar beweerde gevangenschap, doch slechts om uiteen te zetten wie haar celgenoten waren en waarom deze opgesloten waren.

Verzoekster gaat bovendien voorbij aan het feit dat de commissaris-generaal vaststelde dat zij meer dan twee jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen, wat erop wijst dat de voorgehouden vrees voor vervolging en het voorgehouden risico op ernstige schade niet van die aard waren om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen.

Ook het feit dat op 26 november 2009 aan verzoekster nog een paspoort werd afgeleverd door de Angolese autoriteiten staat niet ter discussie. Het gegeven dat de autoriteiten een paspoort zouden afleveren aan een persoon die zij effectief zouden zoeken is niet aannemelijk en volstaat in voorliggende zaak op zich om vast te stellen dat verzoekster geen vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Verzoeksters beschouwingen laten bijgevolg geenszins toe te concluderen dat de commissaris-generaal ten onrechte zou besloten hebben dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van “*de artikelen 48 en volgende*” van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat commissaris-generaal op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster geen stukken heeft overgemaakt of coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die toelaten te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK